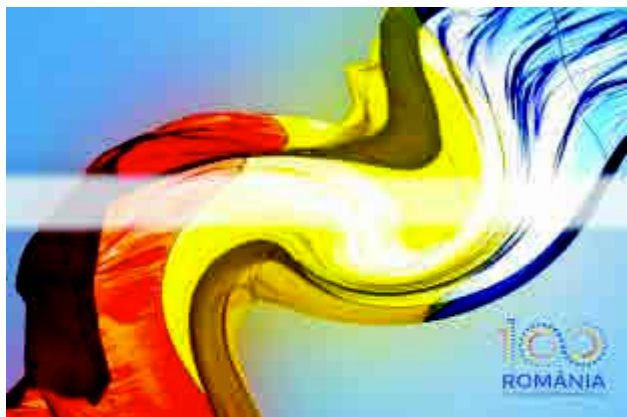

MASS-MEDIA ÎN ANUL CENTENARULUI

După cum ați văzut, până acum am încercat să scot în evidență modul în care a fost reprezentat centenarul în diferite mijloace de comunicare în masă (vorbită și scrisă) spicuind din emisiuni sau din reviste. Nu pot încheia acest ciclu fără să mă refer și la revista (în format ziar) Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România, Certitudinea, care, apare din două în două săptămâni.

Ceea ce este deosebit la această revistă de cultură, identitate și atitudine (cum se autodefinește pe manșeta de titlu), eu aș zice și de curaj - este că îl trece drept coordonator spiritual și moral pe Mihai Eminescu, înscriind, pe aceeași manșetă de titlu următorul motto: „Suntem români și punctum! (Mihai Eminescu); iar colegiul de redacție este compus din personalități ale culturii românești din trecut (Carmen Sylva, Vasile Alecsandri, Eudoxiu Hurmuzachi, Nicolae Densușianu ș.a.). Colegiu de redacție despre care „Ispravnicul de concept” (cum se autodefinește Miron Manega - directorul editorial și creierul publicației) scrie (în articolul Cine suntem, ce vrem și de ce...) că sunt expresia mesajului: „morții aceștia sunt, prin faptele lor fundamentale, mai vii decât noi /.../. Mai vii și mai actuali”. De altfel, după cum consemna în acest articol, textele lor, „selectate după criteriul actualității”, se găsesc în paginile revistei, ca și cum ar fi fost scrise astăzi. Primul exemplu îl constituie Mihai Eminescu.

Independența prin cultură

EMINESCU ȘI ACTUALITATEA

Primul număr de centenar, care poartă în partea stângă a manșetei revistei și sigla 100 în mijlocul hârtii României, este numărul 8. În fiecare număr ce urmează este publicat, așa cum se cuvine, câte un articol - semnat de Mihai Eminescu - apărut în presa vremii: ziarul TIMPUL (unde a lucrat, ca redactor, timp de 6 ani: octombrie 1877- iunie 1883, n.ns.), Curierul de Iași, România liberă, Fântâna Blanduziei (publicație al cărei redactor șef a fost, n.ns.) ș.a. Iată titlurile câtorva articole semnificative ale genialului poet al României, care a fost tot atât de genial și în domeniul ziaristicii: Am făcut din școli numai unelte pentru învățarea unor cunoștințe, nu și pentru creșterea inimei și a caracterului; Renegații și «dulcea» limbă maghiară; Basarabia și Rușii; Opinia publică poate fi produsă în mod artificial (iată un scurt citat din acest articol: „Ceea ce voim, deci, e ca nația să fie redată ei însăși, ca clasele ei productive, grupurile ei de interese adevărate și generale să contribuie la formarea voinței țării, adică a legilor ei, nu însă populația flotantă de postulanți și avocați de a doua și a treia mână, cu rețetele lor, pretinse infalibile, de fericiri făgăduite și ne-implinite.

Voința legală și sinceră a țării, o voință nestoarsă și neindusă în eroare, iar nu instinctele vânătorilor de funcții să determine mersul statului” - TIMPUL, 2 martie 1880); Cosmopolitism și naționalism; Acești netrebnici care ne conduc (nu pot să nu vă dau și din acesta un citat: „Ce caută aceste elemente nesănătoase în viața publică a statului? Ce caută acești oameni care pe calea statului voiesc să câștige avere și onori, pe când statul nu este nicăieri altceva decât organizarea cea mai simplă posibilă a nevoilor omenești?

Ce sunt aceste păpuși care doresc a trăi fără muncă, fără știință, fără avere moștenită, cumulând câte trei, patru însărcinări publice dintre care n-ar putea să împlinească nici pe una în deplina

conștiință ? Ce caută d. X profesor de universitate, care nu știe a scrie un șir de limbă românească, care n-are atâtea cunoștințe pozitive pe câte are un învățător de clase primare...” - Din ciclul Icoane vechi și icoane nouă, TIMPUL - 1877) . Iar în ultimul articol publicat în TIMPUL din 28 iunie 1883, intitulat: Pentru libertatea presei și a jurnalistului, scria: „Dacă într-o abatere a conștiinței alegătorilor, s-a dovedit cele mai eficace arme: corupțiunea, fraudă, amenințarea; dacă cu acestea s-a putut respinge opozițiunea de la exercitarea controlului asupra puterii; de bunăseamă că ele n-au putut nimic contra presei, pe cât timp aceasta, în majoritatea ei, este în opozițiune cu guvernul, bucurându-se de sprijinul public”.

Numărul din 24 iulie-7 august al publicației Certitudinea are editorialul semnat de Mihai Eminescu și poartă titlul Vom avea de acum înainte dominația banului internațional, articolul este atât de actual, de parcă ar fi scris astăzi! Voi încerca să dau câteva citate din el, pentru a vă convinge că nu exagerez: „Nu există alt izvor de avuție decât sau munca, fie actuală, fie capitalizată, sau sustragerea, furtul. Când vedem milionari făcând avere fără muncă și fără capital nu mai e îndoială că ceea ce au ei a pierdut cineva.

/.../pentru mită capetele cele mai de sus ale administrației vând sângele și averea unei generații... Oameni care au comis crime grave se plimbă pe strade, ocupă funcțiuni înalte, în loc de a-și petrece viața la pușcărie... Funcțiunile publice sunt, adesea, în mâinile unor oameni stricați, loviți de sentințe judecătorești. Acei ce compun grosul acestei armate /.../ dau conducătorilor lor o supunere mai mult decât oarbă./.../

Justiția, subordonată politicii, a devenit o ficțiune. Spre exemplu: un om e implicat într-o mare afacere cât se poate de scandaloasă, care se denunță. Acest om e menținut în funcție, dirijează însuși cercetările făcute contra sa; partidul ține morțiș a-l reabilita, alegându-l în Senat. Partidele, la noi, nu sunt partide de principii, ci de interese personale care calcă făgăduielile făcute nației în ajunul alegerilor și trec, totuși, drept reprezentanți ai voinței legale și sincere a țării...Cauza acestei organizări stricte e interesul bănesc, nu comunitatea de idei...”. Și editorialul se încheie cu următoarele cuvinte: „ideile mari asfințesc, ziii mor” (cu specificația că sunt citate din articolul: Credem că destul am vorbit...TIMPUL, 9 ianuarie 1879).

Iar în numărul din 7-21 august 2018 apare articolul din TIMPUL, 26 mai 1882, intitulat: Nimic nu e mai periculos pentru conștiința unui popor, decât priveriștea corupției și a nulității recompensate, din care voi reda un fragment care reprezintă începutul acestui articol: „/.../Nimic nu e mai periculos pentru conștiința unui popor, decât priveriștea corupției și a nulității recompensate, decât ridicarea în sus a demeritului.

Această priveriște îi ia poporului încrederea în valoarea muncii și în siguranța înaintării prin merit. Dându-i-se zilnic exemplul că, fără a fi muncit, cineva poate ajunge bogat și om cu vază...”.

În numărul viitor voi prezenta partea a doua a acestui articol, în care voi vorbi, mai cu seamă, despre prestația „Colaboratorilor”, adică articolele celor vii.

BEATRICE KISELEFF

0%

User Rating: Be the first one !